

TARTALOM

1. A MKCsBK Vezetőség hírei.

Vitéz Baranchi Tamáska Endre:

Az Ügyvezetői törzs munkájának elismerése.

Működési idejének kiterjesztése 3

1977 Csendőrnapi 5

Keresztes Lajos: A Vezetőség elszámolása 1976.I.1—XII.31 .. 6

2. Tanulmányok, cikkek, leírások, versek.

Sy — Ky: Újévi ima 7

Néhai vitéz Karsay Jenő: Bajtársak! 8

Vitéz Király Gyula: Kikelt a mag 10

Szelei József: Harmadik évforduló 11

Vitéz Nagy Lajos: Emlékforgácsok 14

Vitéz Szombathy Lajos János: Tejleves 17

Bakonyi-Molnár Béla: Első parancsnokom emlékére 19

Noel Péter: Az egyetemi rohamzászlóalj kitörése 20

Deme Lajos: A Magyar Nemzeti Bank csendőrkülönítménye 23

Dr. Nagy-György István: Magyar kultúrélet Kellerbergben 27

Bajtársaink levelei alapján: Muraparti séta 29

Rt. Hon. John G. Diefenbaker: Üdvözet 33

Magas István: Szabadságot Magyarországnak!

Szabadságot minden nemzetnek 34

Vitéz Baranchi Tamáska Endre: Az igazi Kossuth címer 36

Kultsár Lajos: A háború és annak okai 38

Nemesmonostory Jenőné: Mentő szálak (Vers) 42

Móra Ferenc: Feltámadás vasárnapja 43

3. Közösségi, egyesületi és társadalmi események.

Beszámoló a Csendőrnapi, Hősök napja és más összejövetelekről 45

A magyar élet eseményei világszerte 52

4. Bajtársi hírek.

Ifjuságunk az élen 63

Tagfelvétel, kitüntetés, elismerés, képesítés, megbízás 65

Látogatások 67

Születések, házasságok, gratuláció 68

Betegségek, felgyógyulások 69

Halottaink 72

5. Értesítések.

Könyvismertetések 79

A Múzeum hírei 84

A Vezetőség levelesládájából 87

Pénzküldemények nyugtázása 1976. IX. 1 — XII. 31-ig 95

Első parancsnokom emlékére

Mindenkor örömmel várom a Bajtársi Levelünk érkezését és szeretettel, érdeklődéssel olvasom értékes közleményeit. De amikor ahhoz a rovathoz jutok, hogy: „HALOTTAINK”, bizonyos szorongás fog el és aggódva tekintem át, hogy volt előljáróink, feljebbvalóink és bajtársaink közül, vajon kik is hagytak ismét itt bennünket és távoztak az örök Hazába? . . .

E rovatban fedeztem fel vitéz verebélyi Marssó Pál alez. úr elhunytát is. E váratlan hír megdöbbenő s megrendítő mély hatással, szomorúsággal töltött el. Ugyanis Marssó szds. úr volt az én első tiszti parancsnokom az 1927—1929-es években a szolnoki csendőr iskolán. Főleg Ő tőle és beosztott tisztjeitől kaptam, — évfolyamtársaimmal együtt, — az alapkiképzést s majd ezzel indultunk el valamennyien a csendőri hivatásunk útján!

Vitéz verebélyi Marssó Pál alez. urat, mint embert, csendőrtisztet és bajtársat senki sem tudná a valóságnak megfelelően szebben, tömörebben jellemezni, mint azt K.L. alez. úr tette! Én mégcsak annyit óhajtanék megemlíteni, hogy közel két évtizedes csendőri szolgálatom alatt Ő volt a legmelegebb szívű előljáróm! Végtelen türelemmel, szinte édesapai szeretettel, megértéssel intézte alárendeltjei nevelését s ha kellett a fenytést is! Parancsnokunk jósága ellenére is azért meg volt az iskolánk VASFEGYELME.

A későbbi csendőri szolgálatom úgy hozta, hogy az elbocsájtó 1929-es év után, én többé személyesen soha sem találkozhattam volt iskola parancsnokkal!

Így lelkiszemeim előtt ma is az a régi, legszebb férfikorában lévő (:Kb. 37-38 éves:), magas termetű, karcsú, délceg testtartású, kellemes férfias, östuráni magyar arcvonású, sötét szemű s hajú, gondozott kis fekete bajuszú fiatal tiszt állt, akit mindenegyes alárendeltje rajongásig szeretett és nagyon büszkék voltunk arra, hogy ilyen jó és csinos ember a mi parancsnokunk!

Mélyen megrendített e gyász hír, szomorú szívvel tisztelgek volt legkedvesebb előljáróm, parancsnokom emléke előtt, de nem búcsúzom el Tőle s vajon miért nem? . . . Egyszerű az ok: Háromnegyed évszázadot már én is leéltem, közelben van az én időm is, hogy esetleg nemem kell! . . . Csak egy a kívánságom, ha eljön ez az idő, engedje meg a jó Isten, hogy vitéz verebélyi Marssó Pál alez. úr volt szeretett parancsnokom nyomán s közvetlen mögöttem haladhassak majdan Csaba királyfi legendás útján! . . .

v. Bakonyi Béla leveléből részlet, melyet “vitéz verebélyi Marssó Lőrinc m. kir. csendőr ezredes Urnak” címzett, Cleveland Ohio-ba, Torontóból, 1977. Július 25-I dátummal.
(A level az MKCsBK Archívumában van elhelyezve).

“... ”

It a magánlevelemben még megemlítem, hogy az egyszerű tanfolyam hallgatónál egy kicsit közelebb álltam a volt Gazdámhoz annak idején. Ugyanis én apródja is voltram a Gazdámnak! Ha nemis a középkori fogalmak szerinti apród. A házához jártam időnként a szolgálati és vadász fegyvereket, vadász felszerelést rendben és karban tartani. Ezenkívül lovásza is voltam hosszabb menetgyakorlatok idején, vagy nagyobb távolságra is kiterjedő harcászati gyakorlatok alkalmával.

A próbacsendőrök nevezetesek voltak arról, hogy örökké éhesek. Ez alól én sem voltam kivétel. Ezt a tényt pedig az én Gazdám nagyon jól tudta. Ha a házánál megjelentem s rövid időn belül el is végeztem a munkám, a Gazdám minden esetben kiszólt a konyhára: Mariska adjon ennek a fiúnak valami jó falat harapni valót! A szakácsnő vissza is szólt, hogy már is készítettem! Megvendégelés nélkül soha hagytam el a házat.

Gazdám felesége gyönyörű szép fiatal kis asszonyka volt, de a Nagyságos Asszony szive is arany volt. Csak egy esetet óhajtok megemlíteni.

Egy rekkenő meleg nyári napon éppen napos csendőr voltam, amikor a kapunál egy szekér állt meg és a kocsisa benyitotta a bejárati ajtót, közölve, hogy egy teljes szekér görög és sárga dinnyét hozott. Csak elképedtem, mert közétkezésünk vezetőjét, Janka tiszthelyettest nem úgy ismertem, hogy különlegességnek mondható gyümölcsre is költötte volna a közösség vagyonát. Ezért megkérdeztem a kocsist, hogy biztos jó helyen jár-e? Azt felelte, ő biztos a dolgában és tudja, hogy jó helyre jött, mert ezt a kocsit dinyét a Parancsnok Úr felesége vásárolta meg és azt mondta, hogy bácsikám vigye el a csendőr iskola laktanyájába és ott adja át a rakományt, hadd egyenek az ő fiai egy kis finom friss dinnyét!

Kedves Gazdám, Marssó százados Úr, alaptermészeténél fogva nem szeretett fenyíteni. Ha valami fegyelmi kihágás miatt elébe került a delikvens, inkább meggyőzően a lelkére beszélt, rávilágítva az általa elkövetett helytelen cselekedetre, s utánna a lehető legenyhébb fenyítést szabta ki. Így ha valamelyikünk fegyelmi kihágás miatt kihallgatásra került, mindég azért kértük a Mindenhatót, hogy Marssó százados Úr tartsa meg a kihallgatást és így ő intézze az elkerülhetetlen eljárást, fenyítést is.

Én még igen jól emlékezem Marssó Lőrinc főhadnagy Úrra is, aki néha eljött Szolnokra a testvérbátyját meglátogatni. Az iskolánknál a Főhadnagy Úr közénk is jött és mint próbacsendőröket a sport szeretetére buzdított. De régen is volt mind ez!

“... ”